

(P)İC
GÜVEYSİ
FANZİN

İŞİ
OLAN

İSİZLER

#3

#3

MERHABA!

İnsan neyi sever? İnsan, ne için yaşar ne için ölür? Aslalarımız, keşkelerimiz ile harmanlanırken hayatımızın mutluluk ve mutsuzluk dehlizlerinde, biz ancak ve ancak eşit kollu olmayan teraziler konumundayız. Bu kaybediş hali hayatımızın her yanına sirayet ederken, var olanlara Tanrılık, var olmasını istediklerimize de kulluk etmeyi görev bilir bir halde yaşıyoruz.

Bizler kendisinden çok şey beklenen ama hiçbir şey veremeyen bir kuşağın temsilcileriyiz. Bizden öncekiler çağ açıp, çağ kapamışlar. Reformlar, rönesanslar yaşamış, aydınlanma çağı ile dünya tarihinin akışına yön vermişler. Bizler olamamışlığımızın sanrılarıyla çok farklı bir havaya bürünmüş bir durumdayız. Bizler çağımızın vebalıları, feodal ilişkilerin, örfi adetlerin düşmanı olan ayrıksılarız. Felsefi akımları çaresiz bırakanlarız. Büyük lügatlarda tarifi olmayanlarız. Bizler karanlığın evladı, bilinmezliğin, hesapsızlığın ve yalnızlığın fahişeleriyiz. Bizler H(P)iç'leriz. Bizler aidiyeti ruhu kadar olanlar, tek nasırlı yerleri kalpleri olanlarız. Bizler, her birimiz birer intihar mektubuyuz. Bizler, kendine ait soyluluğumuzla

maddenin biçim değiştirmek için yükselmesinin değil, alçalmasının hatta yerçekimi kanununa göre düşmesinin gerektiğini savunanlarız. Bizler bütün düzenler için tehlikeli olanlarız. Sistemin birer parçası olma çabaları da, iç güveysi halinden öteye gitmeyenleriz. Annelerinin vefasız aşklarıyız.

Herkesin aksine hayatları roman olmayanlarız. Bizler hayatın karşısında öyküleri olanlarız. Söyleyecekleri olanlarız. Bizler göte göt diyenleriz. Popo deyince şeklinin değişmediğini bilenleriz. Bizler çağımızın öksüzleriyiz. Ne iş yaparsak yapalım, sosyal statümüz ne olursa olsun, maddi durumlarımız fark etmeksizin mutsuzluğun uzatmalı sevgilisiziz. Yalnızlıklarımız güruhlar içinde kendi halimizde intihara meyilli sofistike sorgularda yaşayan piçlerin yalnızlığıdır.

Dünyamıza hoş geldiniz! Çok tanrılı PİÇ GÜVEYSİ ŞEHRİNİN altın anahtarı bu metindedir. Yeni akrabalık düzenleri geliyor ve bizden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak...

İÇERİDE KİMLER VAR?

02-03

KUTSALVODKA // GERÇEK HİKAYELER
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

04-05

BEN VE KENDİM // DEPRESİF YAZILAR BÖLGESİ
Şiir, düz yazı, deneme, kısa hikaye

06-07

SONER LUCAS // LUCAS KAFASI
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

08-09

OĞUZ YALMAN // KONTRPIYE
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

10

MİLİTAN // HAYATİ SORGULAMACALAR
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

11

PETROMYZONTIFORMES // BOŞLUK
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

12-14

BOK7BAŞI // KAHVERENGİ HİKAYELER
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

15-17

ASİLÇİNGENE // HÜZZAM TAKSİMİ
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

18-19

ALPER AYGUN // KABA RAST
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

20

TOMBUL İSTAKOZ // NASIL DELİRDİM?
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

21

CENNETE BİLET // KARANTİNADAKİ NOTLAR
Şiir, düz yazı, deneme, kısa hikaye

Bizimle beraber yazmak isterseniz, "merhaba@picguveysi.com" adresine e-posta gönderebilirsiniz.

Fanzin içerisinde yayınlanan eser/yapıtların mali ve manevi hakları yazara ait olup, Fikri Mülkiyet Hakları ile korunmaktadır. Yazarın bilgisi olmadan kopyalanan her eser/yapıt için ilgili mahkemelere başvurulacaktır.

KUTSALVODKA // GERÇEK HİKAYELER

SABAHIN MAVİSİ

İstemsiz verdiğin nefes ile açıldı gözlerim.

Kısacık uykumdan sonra yatağımdan gördüğüm ilk görüntü, bu eski ve köhne binanın, apartman boşluğuna bakan ufak pencereden yansıyan sabahın maviliği.

Saat 6 falan olmalıydı, diye düşündüm. Yatağın başındaki bu pencereden sıvaları dökülmüş apartman boşluğuna bakıyordum. Dudaklarımda, nikotinin ve viskinin tadı karışmıştı birbirine, susamıştım. Yanımda geceyi geçirdiğim adını bile sormadığım sarışın bir kadın vardı, çıplaktı, sabahın mavisi tenine çok yakışmıştı. Biraz vücûdunu süzdüm.

Yavaşça kafasını kolumun üzerinden kaldırdım. Hiç istemesem de susuzluk çok ağır basmış ve onu uyandırmadan yataktan kalkmıştım. Yerdeki birkaç boş şişeyi devirdim, kadın duymadı, çok yorulmuştu, kendi kendime egoist bir gülüş attım. “İyiym herhalde.” derken içimden, kadının kalçalarına bakıp odadan çıktım. Mutfığa girdiğimde, “Kuzene söyleyeyim de artık temizlesin mutfığı.” diye düşündüm, ekşi kokuların arasında bir bardak su aldım. İçerken gırtlığım hafif yandı, normalde çok su içen bir adam değilim ama bir bardak kesmedi bir tane daha içtim. Sanırım ağzımdaki tadı atmaya çalıştım. Mutfaktan çıkarken salondaki mavilik gözümü aldı. Pencereye yaklaştım, pencerenin tülünü araladım; şehir yeni uyanıyordu. İstanbul' un en sevdiğim manzarası karşımdaydı. Cihangir' i belki bu yüzden seviyordum. Yapmacık elitlerinden, sahte artistlerinden çok şu manzarası daha fazla cezbediyordu beni, daha gerçek geliyordu. Çıplak halde bu yüksek binanın bana sağladığı enfes Haliç - İstanbul manzarasının tadını çıkarmak için bir sigara daha yaktım. Ağzımın tadı bozulmuştu yine ama ruhumun tadı gelmişti. O kısacık anlar bana huzur veriyordu. Odaya dönmek istemiyordum. Neden ben bu haldeyim, diye sorgulamaktan sıkılmıştım. İçki, kadın, sigara, gece hayatı? Keyifli şeylerdi belki ama bu “Ben değilim.” dedim. Odaya geri döndüm. Boş, devrilmiş şişeler yerde kullanılmış peçeteler, ağzına kadar dolmuş kültablası, yatakta adını bilmediğim o kadın. Maviliğin ortasında

öylesine yatıyorlar. Tiksindim kendimden. Kadının vücûduna baktım, yanına sokuldum, az önceki “Bunlardan kurtulmalıyım, değişmeliyim.” düşüncelerinin arasında onunla bir daha seviştim. Çünkü başka türlü uyuyamayacaktım.

Öğlene kadar uyudum. Sabah kadın giderken bir öpücük kondurdu, “Çok güzeldi.” dedi. Adını bile sormadım, baktım ona ve gitti. Sıkıdığı parfümün kokusunu ciğerlerime çektim.

Gündüzleri sevmiyordum, uyuyamıyordum da, mecbur kalktım. Cihangir' de butik bir kahvaltıcıya girdim biraz poğaç, simit, çay ile yaklaşık 30 TL' lik lanet pahalı kahvaltımı ederken yan masada “Bir projem var abi.” diyen ünsüz oyuncu kitlesi çoktan oluşmuştu. Sevimsiz kelimeleri istemsizce dinledim. Çayımı bitirip uzaklaştım hızlıca, gece olsun istiyordum. Güneş beni sadece boğuyordu. “Ayık insanlar, hiç çekilmiyorsunuz.” dedim kendi kendime.

Gece, her zaman gittiğim Erasmus' lu kızların bol olduğu bardaydım. Kafam çoktan güzel olmuştu. Bir köşede cinimi içerken hedef seçmeye çalışıyordum. Müziğin şiddetini ve kafalarını dağıtmaya gelen kaybetmiş insanları izledim bir süre. Nasıl da mutlu gibi davranmaya çalışıyorlardı. Bu kalabalıktan azıcık gerçek bir şey bulabilme umuduyla daha dikkatli baktım. Bir melez kız gördüm o an, hedef seçilmişti, artık ilk hamlemi yapmalıydım. Sadece bana ufak bir bakış atması yetecekti, kitlenmiş ona bakıyordum. İnsan kalabalığı arasında göz göze geldik. Bana sadece bir bakış yetecekken ufak bir gülümseme de almıştım, hafif bir esinti gibi okşadı yüzümü. “Sen benimsin artık.” diye geçirdim içimden. Barın ufak balkonuna doğru yöneldi, “Belli ki sigaraya çıkıyor.”

diye düşündüm hemen peşinden gittim. Balkondaki kalabalığın arasında, kıvrıcık dolgun saçlarıyla hemen belli oluyordu; yanına gittim. “Hi” dedim. Gülümsedi “Hi” dedi. Sohbet etmeye başladık. Ses tonu bile beni tahrik etmeye yetmişti. Sanki yeni bir şey keşfetmiş bilim adamı gibi hissettim kendimi. Heyecanlandım sanki, “Lan! ” dedim kendi kendime. Bu duyguyu en son çocukluğumda, ilkokul müsameresinde hissetmiştim. Kızın koluna dokundum bir an. Kız, gözleriyle beni süzdü ve gülümsedi, o an başkalarının da beni süzdüğünü fark etmemiştim.

Kız içeri geçti, ben lavobaya gidip geleceğim, dedim. “Seni bekleyeceğim.” dedi, gülümsedi. Artık sallanmaya başlamıştım. Hemen şu lanet sidik torbamı boşaltıp, onu alıp gitmeliydim. İğrenç kokan tuvalete girdim. Pisuvaya doğru yöneldim, daha fermuarımı açamadan, “Bana bak lan!” diye bir ses geldi arkamdan. Bırakın o bara, bu kente bile ait olamayacak tipte üç herif vardı karşımda.

“Ne konuştun o kızla? ” dedi. “Sana ne.” dedim. Üstüme doğru geldiler. “Bütün gece ona kitlendim ben, iki dakika geldin konuştun hemen kızla.” dedi, öndeki tıpsız. “Niye bütün gece bekledin ki gidip bir ‘hi’ diyemedin mi? ” dedim. Hafif gülümsedim, gülümsemenin üzerine sağlam bir yumruk yedim. Kafamın zaten zilyon olmasından dolayı yerden kalkmayı hiç istemedim. “Nasıl olsa istediklerini aldılar, yerden kalkmazsam giderler.” dedim içimden; tekme yüzüme yemeden hemen önceydi bu. Her darbeye bir yerimin kanadığını hissediyordum, şerefsizlerden bir tanesinin kasığıma bir tekme vurmasıyla sidik torbamda artık

boşalmıştı. Öndeki tıpsız yakamdan tutup, ben yerdeyken bir tane de gözüme patlattı. O an o pis tuvalet zemini en rahat yatak gibiydi. Sanırım bir süre uyudum, bayıldım desem daha doğru. Pisuvarlara tutunarak kalktım, üstüm zaten sidik olmuştu, şimdi de ellerim.

Barın arka kapısından çıktım, sevdiğim maviden olmuştu Beyoğlu. Sendeleyerek, leş bir halde yürümeye başladım. Taksim' dekiler sabah olmak üzereyken, bu maviliğin içinde bile en az benim kadar leştiler. Kimseye farklı gelmiyordum. Sallana sallana yürümeye devam ettim, tek gözüm çoktan kapanmıştı. Beyoğlu' ndan Cihangir hiç bu kadar uzak hissettirmemişti bana. Travestilerin, sarhoşların, kavga edenlerin arasından geçiyor, “Ben de sizdenim.” diyordum içimden, aptalca bir gülümseme ile.

Tenha sokakların birinden geçerken mavi - kırmızı yanan polis ışıklarının önünde, ufak bir kalabalık vardı. Polis arabasına bir adamı sokuyorlardı, elleri kelepçeli küfürler savuruyordu. Merak ettim ama bayılmak üzereydim ve sanırım hâlâ kanıyordum. O tarafa doğru yürümeye başladım istemsizce. Kalabalığın rabarbasının içinden “Onu reddettiği için kadını bıçaklamış orospu çocuğu!” diye bir cümle işittim. “ Yazık kadını delik deşik etmiş.” dedi biri. Üzüldüm biraz, az daha yürüdüm. “Kadın orospu muymuş?”, “Bu saatte ne işi varmış burada?” lafları duydum, Taksim' e belki iki meme görürüm diye gelen barzoların ağzından, tek gözümle tiksinererek baktım onlara, benden daha leştiler.

Kalabalığın arasından, yerde kanlar içinde yatan kadına doğru yanaştım, acı bir rüzgâr esti. Gazete kâğıtları uçuştı, yerde yatan kadının yüzü ve bacakları açıldı, ölmüş gözleri bana bakıyordu. İçim acıdı, gözlerim doldu. Titremeye başladım, üşüdüm. O yerde yatan kadının tenine sabahın mavisi çok yakışmıştı ve ben hâlâ “adını” sormamıştım ona.

BEN VE KENDİM // DEPRESİF YAZILAR BÖLGESİ

BABA BAK, GÜLÜYORUM!

Hafif bir rüzgâr vardı!

Terasında, elinde parça buz ile dolu, bir Punk' ın saçlarından daha renkli kokteyli ile yattığı şezlongdan denizi izliyordu. Alırken bayağı kafa patlatmıştı bu evi. Kara kara düşünmüş, faizleri hesaplamış, değişik bankalardan, değişik fikirler almış ama en sonunda almıştı evi! Fikrini en çok değiştiren de eski eşinin manzarayı ne kadar sevdiği idi. Düşünüyordu da, eski eşinin ona tek faydası bu olmuştu.

Kokteylinden koca bir yudum aldı. Biraz dudaklarından üstüne dökülse de, bunu pek umursamadı. Dibinde bolca buz parçası olan bardağı tepesindeki güneşe doğrulttu. Boş bir cam küreye bakan medyumlar gibi içinde bir şey görmeye çalıştı. Güneş, bardağın içinde kırılmalar yapıyor, sabun köpüğü gibi renkler oluşturuyor ama hiçbir şey görmesini sağlayamıyordu. Işıklar gözlerini acıtmadan az önce o renkleri küçükken babasının götürdüğü dağda gördüğü gökkuşağına benzetti.

Gözlerini kapadı ve görüntüleri hatırlamaya çalıştı. Önce babasının suratı geldi, sonra ağaçlar arasında kamp kurdukları küçük yeşil alan, daha sonra çadırın içinde babasının onu soymaya çalışması, daha sonra babasının kanlı yüzü ve peşinden ellerindeki kanlar! Gözlerini açtığı anda elindeki kokteyl bardağını ağızına doğru götürüyordu. Buzlarla beraber ağızına doldurduğu son yudumu, bardağı yere fırlatmasıyla kutsadı! Kalkıp bir tane daha almak istiyordu ama o kadar yorgun hissetti ki; bu fikri gelecekteki kendinin eyleme geçirmesine karar verdi!

Görüntüleri düşündü tekrar. Gözlerini kapamaması gerektiğini biliyordu ama gözlerini kapamadan da görüntüler insanı rahatsız edebilirdi.

Bu sefer ıslah evi vardı ekranda. Üstünde hâkimiyet oluşturmaya çalışan koğuş erkekleri, gardiyanlar hatta ıslah evi müdürü! Hepsi hikayesini biliyor, bir parça almak için üstüne atlamaya çalışıyorlardı.

Bazıları hedeflerine ulaşmıştı ama cezaları sonra verilmek üzere gelecekteki kendine yönlendirilmişti. Zamanı geldiğinde ise hepsinin görüntüsü babasının son hali gibi olmuştu.

Değneklerini alıp doğrulmasına yardım etmesi için yardımcısını çağırdı. Yardımcısı gerçekten güzel denilebilecek bir genç kızdı. Zamanında erkeklere dikkat etmesi için çok öğüt vermiş, tanıdığı bir psikolog ile aralarını yapmaya çalışmıştı. Ama psikolog diğer erkekler gibi çıkmış ve kızdan faydalanmak istemişti. Sonunun tam da diğerleri gibi olması gerekirdi ve öyle de oldu! Genç kız ona, bara kadar yardım etmiş, kokteyl yaptığını görünce hafiften kızmış, kendisinin zevkle ona yeni bir tane hazırlayabileceğini söylemişse de küfür yemekten kurtulamamıştı. Biliyordu ki hizmet ettiği insan yalnız başına her şeyi yapabilirdi!

Kıza gitmesini söyledikten sonra tek başına terasın ucuna gelmişti. Değneklerini kenara koyup doktorun dediği gibi ayakta durmaya çalıştı. Elinde öncekinden daha sade bir kokteyl ile aşağıdan geçen insanlara bakıyordu. Kokteylinden bir yudum aldı, aklına babası geldi. Kokteylinden bir yudum daha aldı, aklına ıslah evi müdürü geldi! Kokteylinden bir yudum daha aldı, aklına patronu geldi! Kokteylinden son yudumunu aldıktan sonra gözlerinin önünde sakalları yeni terlemiş, annesinin sütyenine domates koymuş, altında ablasının çiçekli eteği ile aynadaki hali geldi!

Tekrar kokteylini kutsayarak puantiyeli bikinisinin üstünü çıkarıp attı. Güneşin vurduğu göğüslerine dokundu. Ameliyattan sonra ilk doktorun tatmasına izin verdiğini hatırlayıp gülümsedi. Daha yeni tıraşlanmış ama hiçbir işe yaramadığını düşündüğü bacaklarına baktı. Midesinin bulandığını hissetti!

Hafif bir rüzgâr vardı. Gözlerini kapadı, derin bir nefes çekip, gülümsedi.

Hızlanan rüzgâr bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Okuduklarına benzemiyordu bu. Yere çarparken hala bilinci açıktı. Hatta kırılan kemik seslerini bile duymuştu! Sadece bir an babasının yüzünü masum görmüştü. Bir an bile olsa onu öyle görmek kendini iyi hissetmesine neden olmuştu. Her taraf kararırken yüzündeki gülümsemeyi düşündü.

- Umarım babama kötü gözükmem.

AH AYŞE!

Çok içtik be anne!
İnsanlarca, gülüşlerce, ağlamalarca içtik.
Ellerimiz titredi gözlerimize bakarken.
Oysa kırmızının içinde de bir şeyler vardı;
Bize hep böyle öğretildi.
Siyahın ne günahı vardı da mateme boğduk,
Değil mi?

Hatırladın değil mi?
Rüzgarlı ve rakı kokulu Kuzguncuk sabahlarıydı.
Değil miydi?

Bizi sürükleyen, bizi susatan bunlar değil miydi?
Rüzgarın hem suratımıza hem içimize üflediği,
Kuru sesler hani...

Çok içtik be baba!
Senin öğrettiğin gibi değil, kendimiz hayvan gibi içtik.
Ardımıza bile bakmadık, görmedik;
Neleri bırakmışız izbe gecelerde.
Kimler gitmiş yanımızdan da biz,
Kalan kokusuna aldanıp yanımızda gibi konuşmuşuz.

Çok içtik be kadın!
Gözlerinden ayrı, teninden ayrı çektik.
Ah! dedik içimizden, sessizce...
Küskün gecelerimiz oldu; umursamadık.
Umursamadığımız gecelerde seviştik.
Seviştığımız gecelerde ağladık.
Onlarca göz bize bakarken, birbirimizi özledik!

Ayşe! Ah Ayşe!

SONER LUCAS // LUCAS KAFASI

ZEHİR GERÇEK HİKAYE

On beş belki de daha fazla kişinin olduğu ve ikişerli üçerli gruplar halinde, birbirini tanımayan insanlardan oluşan yaş günü kutlamasının tam ortasında onu fark etmemenin imkânı yoktu gerçekten. Omuzlarını yalayan saçları, saçma bakışları, denk getirmemeye çalıştığı gözleri ya da kadeh kaldırılırken şişesini uzakta tutmaya çalışması daha da hissettiriyordu kendisini. Vakit geçtikçe gardlar düşüyor bir şey yapılması gerektiği açık açık ortaya dökülüyordu. Lâkin artık göz göze gelmeler, yavaş yavaş o yabancı arkadaş gruplarını yakınlştırma çabası, “evet, evet katılıyorum”lar ve ZBAANNNN. Olan olmuştu artık. Gözlerime perde inmişti. “Âşık oldum ulan!” diye kaburgalarımı kırarcasına bağırarak oradan oraya koşturmak istiyordum. He gidip konuştun mu dersen, cık. Nereden bileyim ben WC’ ye gittiğimde, aynı masaya sıfatını bilmediğim o lavuğun geleceğini. Heeehh... Yine karavana koçum. Kız mekândan da gitti işte. Ben ise o Beyoğlu’nun teras katlı binalarının birinde hesapları ödeyene kadar cesurluğumu ince ince sorguladım. Tat tuz kalmamıştı. Yalandan erkekliğe b*k sürdürmemeler başladı şimdi de. Aklımın nerede olduğu çok belli. “O albüm çıkmış mı, bunun konseri ne zaman, maçlar ne oldu, yeni mekanlar açılmış” gibi gereksiz cümleler savaşındaydık resmen. Ve sonunda gece bitti ulan BİTTİ. Salak salak ne heyecanlanmışım derken, ta ki geceyi sabaha bağlayan o sessiz AKM kuyruklarında, dolmuşlardan birisine yaslanmış ve sigarasının cılız dumanını içine çekerken karşılaşıpna kadar.

Kim bilecekti ki onun dolmuşuna binip evine gidene kadar eşlik edeceğimi. Kim bilecekti ki onunla sabahlayacağımı, ağzından dökülecek cümleleri bekleyeceğimi.

Ertesi sabah, ben ellerini tutarken onun söylemek istediği bir şeyler olduğu çok belliydi. Olsun umurumda değildi hiçbir şey. Günler geçtikçe daha da heyecanlanıyor ve diyalogların enerjisi artıyordu. Sevgili miyiz şimdi biz? Aynı evde yaşamalar, tatillere gitmeler... Resmen yırtık uçurtma gibiydim. Hiçbir zaman sormadım ilk tanıştığımız geceki lavuğu. Bana neydi zaten. Salaktım işte, ne güzel. Onunla büyümek güzeldi. Kitapçılara gidip ayak

uydurmaya çalışmalar, dizi seçimleri sırasında araştırma yapmalar. Hiç benlik değildi fakat güzeldi. Âşıktım işte daha ne olsun. Fikrime fikir katmıştı. Büyüyordum işte onunla. Bir yürüyordum ki sokaklarda, başım dik öğreniyordum işte bir şeyler. Ama vakit geçtikçe hayatıma yön vermem gerekiyor, büyük kararlar almam lazımdı diye düşünüyordum. Adam olmuştum artık ben. 18 yaşında değildim artık. 20 yaşında dünyayı yerinden çıkarırdım şerefsizim. Ve verdim kararımı, yurt dışına okumaya gidecektim. Ama âşıktım ne olacak? Büyük baskılar, minik krizler derken, aile büyüklerinin de rüzgârıyla, o güzel kızın boyalı tırnaklarına, röfleli saçlarına bakmadan biletimi aldım. Gidiyorum artık, dediğimde metanetini korumuş, bir süre sessiz kaldıktan sonra bana destek olacağını ve hiçbir şeyi değiştirmemiz gerekmediğini söyleyerek beni rahatlatmıştı.

Olgunluğundan, hayata bakışından her defasında daha da etkilendiğim o insanın ülkesinde olmadığım ilk aylarda, hissettirmeye başladı sert rüzgârları. Kontörlü telefonlarımızdan ilişki sürdürmek, ankesörlüden saat farkını göz etmeksizin, çaresizce bir ses duymaya hasret kalmak en kötüsüydü. Artık haftada bir telefonlaşıyor, telefonu kapatmadan önceki o “aşkım” lar, yerini “sevgilim” siz soğuk “hoşça kal” lara bırakmıştı. Babasının gönderdiği paraya muhtaç olan, yalnızken doğru kararları alamayan bir adam haline dönüşmüştüm resmen.

Ve işte...

O doludizgin geçen yılların ardından, ilk sabahladığımız gün söylemek istediklerini yapıştırdı suratıma. Tam üç buçuk yıl ertelemişti bu cümleyi. Gerçekten âşık oldu da mı söyleyemedi yoksa bana mı acıdı, “Nasılca eğleniyorum.” dedi bilmiyorum. Ama o 2006 Nisan’ında ankesörlü telefonun kulağımdaki dondurucu soğukluğunda işittim. Ağladığı çok belliydi, ürkek sesi, saçma sapan oradan buradan konuşmaların arasında “Sana bir şey söylemem gerek dayanamıyorum artık.” dedi ve ardından uzun bir es geldi. Hâlâ ağlıyordu ama bir şeyler söylemesi gerektiğinin farkındaydı. Nefes alışverişleri güçleşmişti. Burnunu çekti, derin bir nefes aldı ve;

“Yalnızlık zehir gibidir oğlum atamıyorum içimden.” dedi.

Kırk, kırk beş saniye kadar bir sessizlik oldu. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ama dimdik ve çaresizliğimi belli etmeden, en yanlış cümle döküldü dudaklarımdan.

“Kendine iyi bak. Umarım zehirle mutlu olursun .”

Günlerce kendime gelememiş, okulu asan, sürekli içki içen, trenle oradan oraya gezip kafasını dağıtmaya çalışan bir adam olmuştum. Sürekli yeni insanlarla tanışma istekleri artıyor, yeni bedenlerden öç alıyordum. Günler geçmeliydi artık. Aramamalıydım onu. Aramadım da. Gururdan geberiyordum. 16 ay sonra geri döndüm. Unutmuş muydum onu? Belki de. İstanbul’ a geldiğimde çok heyecanlanmıştım. Kuş uçsa onu hatırlar durumdaydım. Onunla gittiğimiz yerlere gidiyor, arada evlerinin önünden geçiyordum. Ama aramadım. Arayamadım. Zehriyle baş başa kalmalı diye düşündükçe sinirleniyordum. Ama bir haber alsam hiç fena olmayacaktı. Artık İstanbul’da da vakit geçiyordu. Yeni bir işe girmiş, para kazanmanın hazzını yaşamaya başlamıştım. En sonunda başka insanlar, başka aşklar, başka bedenler derken 11 yıl geçmişti üzerinden. “Bana ne artık aman.” derken aklıma senede bir gelir gelmez oldu. Yeni işler terfiler derken sorumluluk sahibi bir adam, karar mercisi bir pozisyon ve akıllı bir yönetici haline gelmiş, kendi ayakları üzerinde, dünyaya meydan okuyordum.

Pazartesi’yi Salı gününe bağlayan bir gece yarısı telefonum aksi aksi çalmaya başladığında, patronumun beni aradığını fark ettim. Saat 03.17. “Eyvah, kim bilir ne oldu acaba?” dedim. Telefonu açtığımda çalıştığım firmanın yetkililerinden Serkan Bey’ in annesinin vefat haberiyle o klasik cümleyi kurduk.

“ Cenaze dolayısıyla kapalıyız ”.

Önemli birisiydi Serkan Bey. Sevilen, saygı duyulan bir adamdı. Zaten başka birisi olsa bu kadar dertlenmezdim. Ertesi sabah çirkin bir Salı gününe böyle başlamış olduk. Sanki cenaze sahibi benmişim gibi her işe koşturuyor, taziyeleri alıyordum. Çok sever Serkan Bey beni. Sesimi çıkarmadım. Bilirim de bu işleri, normaldi, çok tecrübem vardı.

Tüm gün işlemlerle uğraşırken ikindi namazı için firma çalışanlarının da teşrifiyle mezarlığa doğru yola çıkıldı. Serkan Bey’ in çekirdek bir ailesi vardı. Eşi, dostu, akrabası derken topu topu 15 bilemedin 20 kişilerdi. Sessiz ve cümle kurulamayan bir yolculuktan sonra, en önde imam efendi ve bendeniz, uzun adımlar atmaya başladık. Sessiz bir kale gibiydik. İçinden ne çıkacağı belli olmayan, karşı koyulamaz bir yorgunluk hali vardı üzerimizde. Adımlarımızı o düzenlemesi yapılmamış mezarların arasında iyice yalpaladı. Ve gelmiştik. Tam herkes yerine konuşlanıyordu ki gözüm bir mezar taşına ilişti. 8-9 metre ileride duran bir mezar. Defini unutuverdim. Yanına yaklaştıkça zihnim bedenimi terk etti. Dizlerimin üzerine çöküp ağlamaya başladım. Cümle kurmaya takatim kalmamış halimle, omuzumu tutmaya çalışan ellerden arınmak için son gücümle ayağa kalktım. Şaşkınlığımla karışan üzüntümü sorgulayan gözlere doğru “Ben bu kızla büyüdüm abi! ” diye tek bir cümle çıktı ağzımdan. 2007 yazıyordu taşın üzerinde. O çirkin telefon konuşmasını yaptıktan 11 ay sonrası.

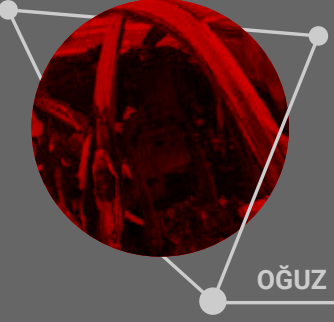
Günü nasıl bitirdiğimi hatırlamıyorum. Nasıl eve geldim, kim getirdi beni, üzerimi kim değiştirdi, hiçbir fikrim yoktu. Ertesi gün işe gitmedim. Kimse de aramadı zaten. Ne yapacaktım ben şimdi? Sordum soruşturdum. Onun, hiç sevmediğim arkadaşlarına ulaştım. Surat ifademi gördüklerinde öğrendiğimi anladılar. Bin bir zorlukla ağızlarından aldım lafları. Hiç kimse tahmin edememiş yaşadığı travmaları. Benim İstanbul’umda zaman akıp giderken, oysaki onun ülkesinde çoktan durmuş. İntihar etmiş!

“Yalnızlık zehir gibidir oğlum atamıyorum içimden.” Ondan duyduğum son cümleydi bu.

Şimdi o zehir benim içimde. Atamıyorum. Atmaya çalışmak bile ihanet gibi geliyor bana.

Belki de sen haklıydın kızım. Yalnızlık zehir gibidir.

Ocak 1983 ∞ **Mart 2007**

OĞUZ YALMAN // KONTRPİYE

GOLDEN GATE

Yağmurluğumun ıslak yüzeyinden ciğerlerime giren soğuk ıslak nem ile uyandım. Trendeydim.Trendeydim evet. Az kişiydik. Ne tarafa gidiyordum acaba? Sonraki durak Hermannplatz. Eve gidiyorum demek ki... U7'deyim. Bileklerimdeki damgalara baktım. En son olan, en ucuzundan bir gülen surattı. Demek ki Golden Gate'deydim.

O koca Berghain'ların Kraftwerk'lerin yanında bir gecekondu gibi gizli gizli duruyor Golden Gate. DJ kabini sanki ziplenmiş bir dosya gibi, olmayan ama ihtiyaç duyulan o boş alana itilmiş.

Bir buçuk oda, bir tuvalet bir de köprünün ayağına atılmış, kapının yanında, trafik ışıkları ve vinç manzaralı bankların olduğu "bahçe".

Üzerime baktım. Aşırı rahattım. Ellerim mor yağmurluğumun cebindeydi. Hafifliğime şaşırdım. Titremeye başlamıştım ve eve yürürken de fazlasıyla ıslanacağım açıktı. Bu keyif nerdendi? Hiçbir şey hatırlamamanın hafifliği.

Telefonuma dokundum. Telefonumu koyduğum cep büyümüştü herhalde ya da yağmurdan telefon çekmişti. Telefonu cebimden çıkarıp baktım. Biraz daha baktım. Sanki telefon da bana bakıyordu. Bakıştık. Bir şey doğru değildi. Bir anda telefon bu bakışmaya son vericesine çalmaya başladı. "Alexa" yazıyordu. Alexa. Alexa neydi? Alexa kamera değil miydi? Bir durak kalmıştı. Telefonun saati 08.15 diyordu. Kaç saattir dışarıdaydım? Son hatırladığım anı bulmaya çalıştım. Alexa'nın yanıp sönmese buna hiç yardım etmiyordu. Telefonu açtım: -Alo. -Hey, nerdesin sen? Düşündüm. -Trendeyim. Alexa? -Evet ben Alexa, sendeki arkadaşımın telefonu. Ben Alexa'nın arkadaşı değildim. Bir an bunu anlayınca üzerimden bir yük kalktı.

-Ben... Yanlışlıkla bana karışmış olmalı. -Senin telefonun da onda... O sırada, eve iki durak kala, evsizlerden biri bindi trene. Henüz bacıklarını kaybetmemiş bir crack bağımlısı. Ama fazlasıyla hızla eğiliyor omuriliği. -Alo. Trene binen adamın konuşması bütün ilgimi Alexa'dan uzaklaştırdı. "Bayanlar baylar, ben 4 yıldır sokakta yaşıyorum. Aslında elektrik teknikeriyim ancak bağımlılığım bahane edilerek işlerden oldum. Sokakta kalıyorum ve iki köpeğim var. Sizlerden biraz bozuk para ya da hiç olmazsa boş depozitolu şişelerinizi rica ediyorum. Biliyorum ben ilk değildim bu trene binen ve sonuncu da olmayacağım ama belki iyiliğiniz ve benim ihtiyacım, bu güzel Berlin sabahında, birbirine denk gelir."

-Hey! Golden Gate'deyiz hala. Buraya getirebilir misin telefonu? Ceplerimi karıştırdım. Sadece ev anahtarım vardı. Evsize mahçup baktım. Alexa'nın sesi ile evsizin hiç gücenmeyen yüzü birbirine karıştı. Kusura bakma arkadaş, denk gelemedik.

-Golden Gate'deyiz. Ne zaman getirebilirsin? Annesi arayacak da. Ya da biz sana gelelim. -Bana mı, hayır. Ben birkaç saat sonra geleceğim tekrar. Bunu neden söyledim bilmiyordum. Telefon umurumda değildi. Oraya dönmek istemişyordum.

Alexa ve arkadaşı... Yüzümde ara ara aydınlanan mavi ışıkların, hafızamda yer edecek zamanı bırakmayan ani çakışları. Hiç hatırlamıyordum.

Telefonu tekrar cebime koydum ve trenden indim. Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. Ben yollardan çok gökyüzüne bakarım.Yağmur dinmiş ve güneş bana çıkmıştı. Gökkuşağının birkaç saniyeyi geçmeyen görüntüsünü yakaladım. Biliyorum bir tek ben görmüştüm.

Güzel bir gün olacağını düşündüm. Yine de telefon canımı sıktı. Sanki nerede olduğumu bulabilirmiş gibi geldi.Yanlı ş telefonu kapattım. Bunu gökkuşağının şerefine yapmıştım.

Ancak şu andan itibaren bir telefonum olmadığı aklıma geldi, Alexa'nın arkadaşının şifresini bilmediğim için o telefonu asla tekrar açamayacaktım...

Eve geldim. Yağmurluğumu çıkardım.

Küveti dolduracaktım. Sıcak bir banyo yapıp tüm gün uyuyacaktım. Musluğu açtım, tıpayı taktım. Kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Deri şortumu, kaçık çoraplarımı, postallarımı, üst üste giydiğim iki dantel atletimi ve papyonumu. Sigara, ter kokuyordu. Golden Gate'in klimalarının birinin altında dururken bir adam, dikkat et, klimalardan insan terleri damlıyor, demişti. Evet. Damlıyordu.

Açlık hissetmiyordum. Kasıklarım ağrıyordu. İşemem gerekiyordu, saatlerdir tuvalete gitmemiştim. Yani herhalde.

Bir anda akan suya bakarken, zamanda atlama oldu ve o anı hatırladım.

Golden Gate. Uzun bir tuvalet sırasına giriyordum. Gözlerimi açtığımda kendimi bir tuvaletin içinde buluyordum. Yüzüm klozete dönük. Pantolonumu indirmişim. Ama kapı açık. İşemiyorum. Hiçbir şey yapmıyorum. Oraya ne zaman geldiğimi bilmiyorum. Orada kuyrukta bekleyenlerin bana bakışını görüyorum. Kapıyı kapatmak gelmiyor aklıma, utançla tekrar sıranın arkasına giriyorum. Kafamı tutmam lazım. Yüzünde 6 renkten anka kuşu dövmesi olan adam bana yaklaşıyor, biraz su içmelisin dostum, diyor. Tuvalet sırası beklerken su içmeliyim diyorum. Su içmeliyim ve lanet olası tuvalete işemeliyim. Tekrar kesiliyor her şey, gözümü açtığımda yine tuvaletteyim, yine kapı açık, bu sefer kuyrukta başkaları ama bakışlar aynı. Yine bakıyorum klozete, ne kadardır orada öylece durduğumu bilemeden tuvaletten çıkıp, kuyruğun sonuna giriyorum tekrar. Bu döngüde ne kadar kaldım?

Musluğu kapatıyorum. Tam içeri girecekken apartmandan bir ses geliyor. Sanki büyük bir keçi bir dağdan kayıyor ve devasa taşlar dökülüyor. Bir korku dalgası geldi.

Ne almıştım acaba? Pay Pal ile torbacısına ödeme yapan bir adam vardı. Ne almıştım? Bir keçi düşmemişti elbette, belki de sadece uykuya ihtiyacım vardı. Ah. Yuvarlanma sesi, kapımın önünde büyük bir sessizlikle durmuştu. Kapıyı açmam gerektiğini biliyordum. Bu bir keçi değil, insandı biliyorum. Giyinmem gerektiğini biliyordum. Ancak hala Golden Gate'in tuvalet sırasında olup olmadığımdan emin değildim. Üzerime bornozu giydim. Çünkü o çıkardıklarımı bir daha giymek için havamda olmam lazım. Kapıyı açtım

Sadece saçlarını ve saçlarından akan kanı ve dikey olması gerekirken yatay durumda olduğunu fark edebildim.

Tek istediğim kapıyı kapatmak ve bu durumdan sıyrılmaktı. Üst komşumdu. Kan akıyor, diyordu. Çok kan akıyor. Kafam kırıldı. Hayır kırılmadı, dedim. Sesim berbat çıkıyordu. İçimde yardım edebileceğime dair hiçbir inanç yoktu. Pamuk. Pamuk. İlk yardım kurallarını bilmediğimden, kafam kırıldı diyen kadını tüm gücümle kucaklayıp eve taşıdım. Beyin sarsıntısından haberim yoktu.

Onu sürükledikçe kanlar arkasından geliyordu. İçimizde olduğunda bu kadar normal, dışımızda kaldığında bu kadar dramatik bir maddenin ne kadar mükemmel olduğunu düşünüyordum.

Küçük bir sıyrık, dedim tüm cesaretimi toplayıp bakınca. Büyük bir delik vardı oysa alında. Ah, dedi. Sana geliyordum, merdivenden düştüm kafamı kırdım. Hayır, kırık yok. Hallededeğiz. Durduralım kanı. Vücudumun titrediğini fark ettim. Tüm gücümle işeme isteği, ihtiyacı geldi. Bir saniye, dedim. Onun elini kafasına götürdüm. Bir saniye hemen geliyorum. Sen böyle bastır. Banyoya girdim. Hareket edemediği için beni göremezdi. Sabırsızca işedim. Tekrar o tuvalet kuyruğuna döneceğim korkusuyla çabuk çabuk yaptım. Karanlık bir idrardı. Anlamasın diye sifonu çekmedim. Ellerimi şöyle bir yıkadım.

Bastıramamışsın. Dur, değiştirelim şu pamuğu. Çok kan bu. Kan normal.

Theodor düşmüş. Sana onu haber vermeye geliyordum telaşla, dedi. Theodor onların üstünde oturan yaşlı Yunan karı-kocadan hasta olandı. Birkaç ay önce hastaneden eve çıkmış ve her şey, tek bacağı tutmayan karısı Dina'ya kalmıştı.

Theodor mu, dedim. Theodor bana Alexa'yı çağırıştırmıştı. Kan durmuyordu, pamuğum ve enerjim bitiyordu. Yukarıdan ağlayan Dina'nın sesini duyuyordum. Kanlara bakıp Yunan tanrılarına yakarıyordu. Ambulans. Ambulans diye sayıkladım. Telefonu cebimden çıkardım. Kapalıydı. Hay Alexa. Ambulans arayamıyoruz, dedim. Yardım edin, diye bağırmaya başladım. En mantıklısının bu olduğu geldi beynime. Birisi, az görünen komşulardan biri, feryadıma çıktı. Ambulans dedim. İki tane.

İki ambulans geldi. Theodor hastaneye gitti. Diğerinin kanını durdurdular. Ben banyo yapıp Golden Gate'e döndüm. Alexa'nın arkadaşıyla telefonları değiştirdik. Eve gelirken, yağmur yağmadı. Güzel bir akşam olacak herhalde diye düşündüm.

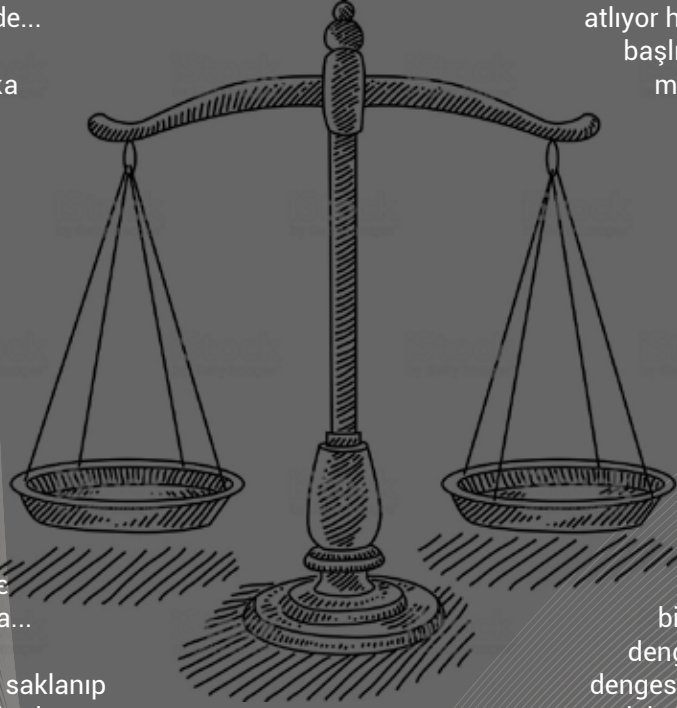
MİLİTAN // HAYATI SORGULAMACALAR

ADAB-I DENGESİZLİK

Dengesizliğinde bir adabı olmalı değil mi?.. İnsan aslında bir tahterevalli üzerinde dengede durmaya çalışıyor. Her zaman bir şeyler çıkıyor, onu sağa sola çeken. Mutlaka uç noktalara çekmek için dayatılan unsurlar oluyor. İnsan ise dengesini kaybediyor bazen. Bir an yükselmeyi hedeflerken, bir anda düşüyor. Her seferinde kendinden bir şeyler gidiyor bilinmez bir boşluğa. Kaybediyor her zaman. Kazandığını zannetse bile kaybediyor. Bitmiyor bu çile ve bir korku sarıyor sonrasında. Aman dengede kalayım da gerisi kalsın, diyor ama yine kaybediyor. İstekler, arzular, bazen de korkular bitmiyor. Denge kayboluyor bir an için bile olsa da... Belki de tek amaç bu anları azaltabilmek...

Melekle şeytan bir savaş içinde... İnsanın ruhu, bedeni savaş meydanı... Dengesizliğin başka bir boyutu... Şeytan kılık değiştirmeyi seviyor. Bazen bir yardımsever, bazen bir âşık, hatta bazen meleğin bile kılığına girmeyi seviyor. Onu tek ele veren ise gözleri oluyor. Çünkü hangi kılığa girersen gir gözlerin asla yalan söyleyemiyor. Fakat anlamak içinde kör olmayan gözler lazım... Herkes kör gözlerle gördüğünü zannediyor... Kalbi katlaşıyor, ağırlaşıyor ve gözler de ölüyor bir süre sonra... Sadece bakıyor, anlamsızca bakıyor. Melek ise vicdanında saklanıp ağlıyor. Aynada yüzüne baktığında sana sesleniyor. Bu sen değilsin?

Bazı insanlar doğuştan dengesiz oluyor. Genlerinde şelaleler akıyor dengesizlik adına. Bazı insanlar zaman içinde kaybediyor ve gürleyen nehirde akıntıya bırakıyor kendini. Bazı insanlar ise dengesizlikten zevk alıp bağımlı oluyorlar. Dengesiz olmaktan mutlu oluyorlar. Dengesizce davranmanın onları daha karizmatik veya çekici gösterdiğini filan düşünüyorlar. Bunların gerçekten tedaviye ihtiyacı var. Her zaman

düşünülmeyi yapmak... Her zaman beklenmeyi yapmak... Her zaman kafasındaki düşüncelerin kestirilememesini istemek... Bir zaman sonra, dengesizlerin hangi versiyonu olsanız da yüz ifadeleriniz kaybolmaya başlıyor. Ayrıca saklamayı da öğreniyorsunuz. Sonra insanlar sizinle uğraşıyor. Siz de insanlara dert oluyorsunuz.

Dengesizlik ya konumuz, bazen organlara da sirayet ediyor. Âşık oluyorsunuz mesela. Kalp hemen koşup bağrına basmak istiyor. Beyin oradan kaşlarını çatıp "Hele bir dur." dercesine bakıyor. "O insanla ayrı dünyanın insanlarısınız, mutsuzluk yazılır sizin hikayenize." diyor. Kalp mutsuzluğa razı, atlıyor hemen. Bir denge savaşı başlıyor sonrasında. Beyin biliyor mutsuzluğun getireceği dağınıklığı. Hele ki denge bozulunca olacakların sonunda ortalığın tamamen dağılacaklarını... Ortalık da kan gövdeyi götürüyor. Savaşın kaybedenlerit, kazananları oluyor. Yerlere kırmızı damlalar halinde mutsuzluk serpiştiriliyor. Hayat bir şekilde, bir yerlerde devam ediyor.

En sonunda dengesizliğin de bir adabı olmalı. İnsan dengesizlikle doğabilir veya sonra dengesiz olabilir ya da dengeyi bir zaman için kaybedebilir. Ancak kimsenin bu durumda zarar görmesine izin vermemelidir. En iyisi kriz anında etrafa barikatlar kurup tüm zararın kendinde toplanmasını sağlamaktır. İnsanın kendinden harcamaya hakkı olabilir ama başkasının hayatından harcamaya hakkı yoktur. Yine de bunun bile dengesini sağlamak çok zordur. Eninde sonunda insan için her şey denge meselesidir. Hepimiz aslında bir tahterevalli üzerinde düşmemeye çalışıyoruz.

PETROMYZONIFORMES // BOŞLUK

SIRADAN İLERLEYELİM

Doğanın içinde kahvesiyle beraber okuduklarının dünyasında rahatı takip ediyordu. Yeşilin her zaman bize huzuru zerk edecek minik enerji biçimleri olarak görüp içinden geçtiğini hayal ederdi ve buğday başaklarının dokunuşları gibi parmaklarında hissedirdi. Ilık havanın masalsı fısıltılarında mayıştı. Uykuyla uyanıklık arasında dolanıyordu. Kelimelerin sayfalarından uzaklaşıp etrafında dönmeye başladığını gördü. Dönüş hızı artarken oluşan görüntülerin arasına daldı. Tarihi kalıntıların yalnızlığını paylaşan orta yaşlı bir kadına denk geldi. İri, yeşil gözlerindeki minik göz bebeklerini incelemekten alamıyordu kendini. Karşıdakinin gözlerinden akan ruhu kendi içerisinde hapsetmesinden mütevellit, içinde biriken kargaşadan kaçınmak amacıyla küçülmüşler gibiydi. Öyle bir hâli vardı, konuşmasan da anlıyordu. Kendini ve muhabbetini, yüzündeki dehşeti saklamaya çalışması ve pek de muvaffak olamayışını izlemenin nasıl eğlenceli olduğunu söylüyordu.

Birinin eğlenildiği duygusu genel olarak tiksinti oluşturdu kendisinde. Biraz da çözümleme yapmasından hoşnutsuzluk duyuyordu. Uzaklaştı. Bedeniyle beraber yükselmeye başladığını gördü. Şehir merkezine doğru ilerliyor, her sesi duyuyor, her insan tanesine şahit oluyor, her iyiliği tartıyor ve her kötülüğü ölçebiliyordu ve bunların hepsi saniyelik hadiselerdi. Tamamen iyi olanları bir araya getirdiğinde hayatın muazzam sıkıcılığıyla karşılaştı. Sıradan aptalların emir komuta zincirinde mükemmel bir uyum gösterirken yerine getirdikleri görevlerin nasıl bir sonuca varacağını düşünemezlikleriyle yarattıkları kaosta kötülüğün de vardığı sıkıcılıkta boğuldu.

Yarattığı hiçbir senaryo tatmin etmez olmuş, bin yıldır yaşıyormuş da tadacak hiçbir şey kalmamış gibiydi.

İnsanların içlerindeki korkunun gözlerine yansımasının ve tedirginliğini yansıtışlarını gördü davranışlarında, gülerlerken etraflarına söyleyemezliğin de getirdiği huzurluğun altında. İyilik yavaş yavaş çürüyordu; her uzatılan el, gözleri bozuk birinin maddeleri olduğundan daha yakın görmesi gibi illüzyonla ulaşılmaz görülüyordu. Ani bir düşüşle geri döndü olduğu yere ve hâlâ uyanık olduğuna inanıyordu. Fark ettiği şeyin ağırlığı yerçekimin etkisini tekrar harekete geçirmiş olmalıydı. Hiçbir şey olmasa da her zaman orada var olan tedirginlik. Alışmışlar mıydı, hissi derinlere saklayıp orada muhafaza ederek mi yaşayabiliyorlardı,

yaşayabiliyorlar mıydı, ne zamandan beri vardı?

Çünkü kendisi bulduğundan beri nefesi alıp vermek artık bir refleks olmaktan çıkmış, endişeyle unutmaması gereken bir şeye dönüşmüştü. Hoşnutsuz bir şekilde o kadınla konuşmaya devam ediyor olmayı diledi. Geri dönmek istedi, bükülen zamanı aklına entegre edip, o sıkıcı zamanı kalıcı bir şekilde kazımayı istedi beynine.

Bu anın bu kadar kolay olması ve hafifliğinin cezbediciliğine kıvrılmayı diledi. Hayalini aksettiremediği gerçekliğine dönüşü, batmaya devam ettiği, derinliğinin fark edilemediği okyanuslara daldırdı. Bununla yaşamayı öğrenmeli, devam etmeyi göze almalı ya da ölmeliydi.

BOK7BAŞI // KAHVERENGİ HİKAYELER

BÖLÜM 2 : MAHMUT'S PARADISE

Sena takside dışarıyı seyrederek gidiyordu. Bilinmeyen için gidiyordu. Bu görüşme onu heyecanlandırıyordu. Gücü seviyordu çünkü. Bir anda radyoda çalan parça dikkatini çaldı. Normalde arabesk çalması gerekiyordu. Ama King Street' ten "So many men, so little time" parçası çalıyordu. En sevdiği parçaydı bu. Acaba evren bir mesaj mı veriyordu ona? Artık her şey onun lehine mi olacaktı? Neyse ki mesaj dünyaya sağ salim ulaşabilmişti, uzaylılara yem olmadan. "Aman zaten uzaylılar da yok zaten." diye düşündü sonra. Saçmalamaya başladığını fark etti.

Sonunda kartta yazan adrese gelmişti. Kapıda "Sarkastik Düşünce Derneği" yazıyordu. Şimdi bunu okurken acaba kaç kişi "Sarkastik düşünce nedir, diye Google' da arama yapar?" diye düşündü yazar. Gereksiz müdahaleler işte. Sena, yanlış mı geldim acaba, dedi. Böyle bir derneğin olmasının saçmalığını düşünmeye fırsat bulamamıştı daha. Kapıyı çaldı. Kapıyı, siyah takım giymiş bir bayan açtı.

- Sena Hanım hoş geldiniz.
- Hoş bulduk, ben Murteza Bey ile görüşmeye gelmiştim ama yanlış mı geldim?
- Sena Hanım isminizle hitap ettiğime göre sizi tanıyoruz ve bekliyoruz demek ki. Saçmalamayın lütfen.

Sena içeri girdi. Sanki 19. y.y. mimarisine göre tasarlanmış bir ofis ortamı vardı. İçeride sadece 2 kişi vardı. Biraz ürkmüştü ama merakı onu tahrik ediyordu. Onu karşılayan kız yanına geldi.

- Sena Hanım, ben Ajan Nil.
- Tanıştığımıza memnun oldum. Bu arada güzel olduğunuz kadar küstahsınız da.
- Sena Hanım klişe yeşilcam geyiklerine girmeyelim. İnsanları bayıyor artık.
- Özür dilerim.
- Şu formu doldurun lütfen, daha sonra Murteza Bey ile görüşmeye geçeceğiz.

Formu doldururken bir taraftan etrafı inceliyordu. Etrafta çok fazla melek ve şeytan figürü vardı. Bir sürü

kitaplık ve kalın kalın kitaplar mevcuttu. Bazılarının üzerindeki yazının hangi alfabe ile yazıldığını çözemedi.

- Bitirdiniz mi Sena Hanım?
- Evet. Bir şey sorabilir miyim?
- Buyrun. Neden herkes siyah giyimli ve neden herkes bina içinde bile siyah güneş gözlüğü takıyor?
- Karizma görünmek için. Gözlükler zaten bize ücretsiz geliyor.
- Nasıl yani?
- Biraz sabredin cevapları zamanla alacaksınız. Şimdi beni takip edin.

Sena, Ajan Nil ile beraber kiler odası gibi bir odaya girdi. Ajan Nil odadaki dolabın kilidini açtı ve dolabın içinden bir koridora girdiler. Sena şaşkınlıkla takip ediyordu. Koridorun sonunda bir asansör vardı. Asansöre bindiler. 2 tuş vardı asansörde, Ajan Nil birine bastı ve asansör aşağıya doğru inmeye başladı.

- Nereye iniyoruz?
- Yerin 100 mt altında ofis katımıza iniyoruz Sena Hanım Gerçekten filmleri aratmayacak bir gizemin içinde olduğunu düşündü Sena. Sonunda asansör durdu ve kapı açıldı. 100' e yakın siyah takımlı ve gözlüklü ajanın olduğu bir ortam vardı. Sena etkilenmişti ve heyecanı artık doruk noktasına ulaştı. Sonra toplantı odasına doğru ilerlediler. Ajan Nil kapıyı vurdu ve ardından kapıyı açtı. İçeride Murteza ve yanında 2 tane orta yaşlı ajan bulunmaktaydı. Murteza, beyaz bir tahta başında sanki brifing veriyordu. Tahtanın üzerinde 6 madde yazıyordu.
- Andromeda galaksisinde 9 bacaklıların ayakkabı kıtlığı yaşaması ihtimali
- Bayrampaşa' da gömülü antik kalıntılarda saklı antik virus
- Boyutlar arası yolculuk?
- San Andreas fay hattı 2019 Ekim/Kasım
- Yellowstone
- Eskişehir' de bulunan Android'in programlanması
Sena maddelere hiçbir anlam veremedi. Maddelerin birinde niye 13 sene sonrasının tarihi vardı? Artık gördükleri onun mantığını zorlamaya başlamıştı.
- Sena Hanım hoş geldiniz.
- Hoş bulduk Murteza Bey.
- Bakkala gelmediniz Sena Hanım. Ajan Murteza diyelim

lütfen.
- Özür dilerim. Ajan Murteza.
- Sizi üstlerimiz Kıdemli Ajan Pars ve Kıdemli Ajan Kunter ile tanıştırayım.

Sena diğer ajanların ellerini sıkarken isimlerdeki dengesizliğe hayret ediyordu. Murtezalardan Kunter ve Pars' lara doğru marjinal bir geçiş. Kafasındaki sorular artmaya başladı. O sırada Ajan Kunter konuşmaya başladı.

- İsimlere takılmayalım Sena Hanım, oturun lütfen. Sizi Murteza çok methetti. Bir süredir de takip ediyoruz. Bilinçaltı üzerine yazdığınız tez çalışmanızı okudum. Gerçekten çok etkileyici.
- Teşekkür ederim. Peki benimle neden çalışmak istiyorsunuz. Siz kimsiniz? İllüminati mi?
- Biz insanları yöneteriz. Onları istediğimiz kalıplar içinde şekillendirenleriz. İllüminati gibi masallar uydurup bu konunun ciddiyetsiz hale gelmesini sağlarız ki; rahatça gizlenebilelim. İnsanları her yoldan etkleriz. Medya, spor, moda, aklınıza ne gelirse. Toplumun her alanında bizim için çalışan gizli ajanlarımız mevcuttur her ülkede.
- Benden ne istiyorsunuz?
- Sizin bilinçaltı ve hipnozla ilgili çalışmalarınız bizim için çok önemli. Hem bilinçaltı çalışmalarımızda bize destek olacaksınız hem de muayenehanenizde size gönderdiğimiz insanları hipnoz veya benzeri tekniklerle istediğimiz konularda yönlendireceksiniz.
- Benim muayenehanem yok ki.
- Ajan Nil, sizin için hazırladığımız muayenhanenizi ve Tarabya' daki villanızı gösterecek size.
- Nasıl yani?
- Siz bizim için değerlisiniz. Her şeyi düşündük merak etmeyin. Ajan Nil yeni evinize taşınmanızda da yardımcı olacak. Ayrıca muayenhanenizde asistanınız olarak görev yapacak.
- Ya kabul etmezsem?
Kunter gülümsedi bir an. Aslında çok itici bir gülümsemesi vardı. Sena ise heyecandan bayılacak gibiydi. Bu ihtişam karşısında ruhunu şeytana satmak üzereydi ama umursamıyordu aslında.
- Ajan Sena, siz buraya gelerek çoktan kabul ettiniz. Şimdi Ajan Nil sizi şöförlü bir araçla oryantasyon için birkaç yere gönderecek. Sonra muayenhanede onunla buluşursunuz.

- Tamam efendim.
- Tamam değil, anlaşıldı diyeceksiniz. Bundan sonra Murteza size gerekli bilgileri verecek. Bir hafta içinde dosyadaki kişiler sizi ziyarete gelecek. Bu dosyaları iyi okuyun, Ajan Murteza detaylı olarak sizden ne istediğimizi anlatacaktır. Ajan Nil, Ajan Sena' yı ilk Ajan Mahmut ile tanıştıralım.
- Anlaşıldı efendim.

Sena Hanım' dan Ajan Sena' ya dönmek Sena' yı çok tahrik etmişti. Artık kazananlarla aynı tarafta olacaktı. Ancak başarısız olmaktan korktu bir an. Ajan Nil ile beraber odadan çıktılar. Ajan Nil konuşmaya başladı.

- Artık beraber çalışacağız. Heyecanlı mısınız?
- Evet, biraz sanırım.
- Rahat olun, başaracağınızdan eminim. Zaten istediğiniz her konuda da destek alacaksınız.
- Mahmut kim?
- Mahmut' s Paradise pavyonunun sahibi.
- Mahmut'un cenneti.
- Hayır, Mahmut' s Paradise.
- Mahmut'un cenneti, manasına geliyor.
- Ukalalık yapmayın lütfen. Ben de biliyorum manasını. Ancak Ajan Mahmut takıntılıdır. Mahmut' s Paradise denmesini ister mutlaka.
- Anladım. Gidelim o zaman.

Sena pavyona doğru giderken, pavyonla ne işi olabileceğini düşündü. Pavyonla bu ajanlar ne amaçlayabilirdi? Oryantasyon niye pavyondan başlıyordu? Aklında bir sürü soru vardı. Tahtada yazanlar da aklını kurcalıyordu. Sonunda pavyonun önünde durdu araç. Üzerinde "Mahmut's Paradise" yazan koskoca ışıklı bir tabela vardı. Gündüz olduğu için kapıda duran kimse de yoktu. Kapıdan içeri girdi. Temizlik yapan bir teyze vardı. Teyze, Sena' nın üstüne başına baktı ve sonra anlamsızca suratına baktı.

- Kime bakmıştın kızım?
- Mahmut Bey' e bakmıştım.
- Vah kızım, düzgün de bir kıza benziyorsun. Kaç kurtul buradan. Düşme buralara.

BOK7BAŞI // KAHVERENGİ HİKAYELER

BÖLÜM 2 : MAHMUT'S PARADISE DEVAM

- Teyzecim yanlış anladın, iş konuşmaya geldim.
- Kızım ben de ondan dedim ya, bu batalıkta ne işi var senin gibi cici bir kızın.
- Teyzecim öyle iş değil, başka iş.
- Nasıl başka iş kızım yoksa orospu mu olacaksın?
- Ya teyzecim bak seninle anlaşılamayacağız biz. Sen Mahmut Bey' e, Sena Hanım geldi, diye haber verir misin?
- Vah zavallı kızım. Demek ki ruhuna işlemiş n'apalım. Haber veriyorum.

Sena, teyzenin tepkilerine şaşkınlıktan cevap veremedi. Kızmak istedi ama kızamadı da. Sonra orta yaşlı, gömleğinden kıllar fışkıran, bıyıklı, iri yarı bir adam geldi.

- Sena Hanım hoş geldiniz. Ben Mahmut.
- Hoş bulduk Mahmut Bey.
- Odama geçelim.
- Tabii ki.

Sena hayatında ilk kez pavyona gitmişti. Etrafa şaşkın bakıyordu. Odaya geçtiler.

- Öncelikle başarılar dilerim.
- Teşekkürler Mahmut Bey. Ajan Mahmut mu demeliyim yoksa?
- Dışardeyken “bey” kullanmanız daha iyi olur. Sadece genel merkezde “ajan” diye hitap ediyoruz genelde. Genel merkezi nasıl buldunuz? Sarkastik Düşünce Derneği ismi gizlenmek için çok orijinal bir isim, değil mi?
- Evet, acayip geldi bana da.
- Evet çok ilginç. Osmanlı zamanında da “Derne-i Şahane-i Kinaye” imiş.
- Gerçekten mi?
- Yok canım, ben uydurdum şimdi. Yalnız kaynak göstermeyeyim.
- Neden ki?
- Götümden uydurdum çünkü.
- Bence de göstermeyin o zaman.

Tam o sırada kapı çaldı. İçeri iki tane iri kıyım adam girdi ve aralarında da temiz bir dayak yemiş bir adam vardı. İri kıyım adamlardan biri konuşmaya başladı:

- Abi kusura bakma rahatsız ettik.
- La olm bir toplantı yaptırmıyorsunuz. Hele bir söyle nedir konu?
- Abi bu arkadaşta dün 2100 TL hesap geldi ama ödeyemedi. Biz de dövdük sabaha kadar, şimdi ayıldı. Ne yapalım?
- Bakayım. Olm 1000 TL' lik dövmüşsünüz. 1100 TL' lik daha dövün.
- Abi üzerinden 200 TL çıktı, bir de telefonunu aldık. 500 TL' de o eder.
- İyi o zaman 400 TL' lik dövün sonra karşıdaki parktaki bir banka bırakın. Tembihleyin, daha da gelmesin. Tamam mı hırbolar? Bize de iki çay söyleyin.
- Tamamdır abi.
- O kibar adam gitmiş. Yerine tam bir kıro gelmişti. Sena bu durumdan da etkilenmişti nedense. Oysaki budist de değildi ki öküze tapsın. Sonra konuya girdi.
- Oryantasyon için ilk neden buraya geldiğimi anlamadım.
- Bizimkiler ne kadar marjinal olabileceğimizi göstermek için yeni başlayanları ilk buraya gönderirler.
- Sizin misyonunuz nedir?
- Bizim yolumuza taş koyabilecek potansiyele sahip insanların pavyona meyilli olabileceklerini burada ağırlarız. Sonra buraya alıştırırız ve yavaş yavaş hayatlarını söndürürüz.
- Bu çok acımasızca değil mi?
- Biz olmasak insanlık daha beter bir durumda olur Sena Hanım. İnsanlık fazla özgürlüğü kaldıramaz. Bunlar kabul edilebilir kayıplar. Gözlerinize baktıkça sizdeki işiği görüyorum. Birkaç sene sonra neler yaptığınıza kendiniz de inanamayaksınız.

Sena sadece gülümsedi. Çayını içtikten sonra mücadele istedi ve kalktı. Arabada bir sonraki yere doğru giderken, bundan sonraki hayatının monotonluktan uzak olacağını düşündü. Ona verdikleri dosyalara baktı. Acun, Tarık vs vs. Kimdi bu insanlar? Hayatları neden önemliydi? Uzun uzun düşüncelere daldı...

*Bu hikaye bir spin-off hikayedir. Başka bir hikayedeki yan karakterin hikayesidir. Ana hikaye başka bir platformda devam etmektedir.

ASİLÇİNGENE // HÜZZAM TAKSİMİ

ZİYARETÇİ

Sakallarımın arasında dolaşan şey ile uyandım. Müşkül durumu idrak etmemi sağlayacak olan birkaç saniyenin dolmasını beklerken, silah sanayine hakaret sayılacak plastik Glock, onu tutan iri kıllı ve şövalye yüzüklü el ve bu eli taşımakla görevlendirilmiş ince bilekleri incelerken beynim uyandı.

- “Siz de kimsiniz lan?” diye fırladım ancak bu fırlama yaklaşık iki santimetre sürdü. Her yerimden sınıksız bağlanmıştım. Glock' u ile kafasını kaşıyan kısa boylu tıraş olmayı sevmeyen tip arkasına baktı.
- Üstadım, arkadaş uyandı nihayet, dedi.

Fark ettim, dedi, benim çekyatımda oturmuş yanına koyduğu, benim tepsimde, benim kahvaltılık peynirimi, zeytinimi, sahanda yumurtamı ve kızarmış ekmeğimi tüketen takım elbiseli hafif göbekli ve tepesi klasik kel adam. Şunu bitireyim geliyorum.

Sahandaki yumurtanın kalanını, ekmeğin köşesini kürek yaparak sıyırdı. Parmaklarını yaladı. Peçete ile olduğu kadar temizlendi ve bana gülümsedi.

- Merhaba. İyi uyudun mu? Umarım seni bağlarken çok canını yakmamışızdır.

- Siz kimsiniz kardeşim? Evimde ne arıyorsunuz? Ne istiyorsunuz benden?

Hepsini açıklayacağım, diyerek çekyattan kalktı. Masanın yanından diğer sandalyeyi alıp karşıma koyarken, Glock' lu saygılı bir şekilde geri çekildi.

- Aslında bizi bekliyor olman gerekiyordu. Yanılıyor muyum? Yani senin zekâna, güvenlik endişesine veya ne bileyim işte paranoyaya sahip bir insan. Bekliyordun bizi. Eğer beklemiyorsan gerçekten hayal kırıklığına uğrayacağım çünkü.

- Bu kadar çabuk değil.

- Açıkçası bir süre daha izlemek isterdik. Hatta çok keyifliydi. Ama bir şeyler oldu ve sen sanırım, eee nasıl derler, çok görkemli bir şekilde ortadan kayboldun. Biz de süreci biraz hızlandırmak zorunda kaldık

istemeyerek. Şimdi istersen baştan alalım.

- Neyi?

- Seni işte... Bilgisayar mühendisliği 3. sınıf öğrencisi Samet. Annen ölmüş. Baban ikinci eşini almış. Kız kardeşin bir markette kasiyer. Erkek kardeşin ortaokul öğrencisi. Sevgilin yok. Sosyal hayatın yok. Birkaç TV paketi üyeliği... Pazar sabahları sahil yürüyüşü... Ve şu garip kalın tekerlekli bisiklet... Açıkçası çok sıkıcı bir adamsın Samet. Yaklaşık bir yıl önce hükümet karşıtı Facebook, Instagram vesaire paylaşımları yapmaya başladın. Başlarda sen de herkes gibi ondan alıp buna kopyalıyordun. Sonra bu paylaşımlar özgünleşmeye başladı. Çözüm önerileri geldi. Sonra insanların dikkatine mazhar oldun. Takipçilerin çoğaldıkça sen de coştun. Bu öneriler ayrıntılı olarak gelmeye ve cüreti artmaya başladı.

- “Korktunuz mu?” dedim, gülümsemeye çalışarak.

- Yok. Açıkçası takdir ettik hatta. Dünya üzerinde gelmiş geçmiş tüm toplumbilimciler, siyasetçiler, teorisyenler her neyse, tüm o zevattan çok daha net, kesin ve sonuçları ortada olan şeyler ürettin. Bilmiyorum farkında mısın? Ama sonra bir şey oldu... Sen ve seni takip eden yaklaşık 7400 kişi birden ortadan kayboldunuz. Sosyal medya hesapları kapatıldı. Neredeyse mükemmel bir şekilde tüm dijital izler silindi ve puff buharlaştınız.

Arkada, yarı karanlıkta Glock' lu elini diğeri ile kavuşturmuş adama döndü takım elbiseli. Abartılı el hareketleri ile;

- Mazlum inanabiliyor musun? Bir gecede 7400 kişi ortadan kayboldu. Ne harika bir aksiyon, değil mi?

-Evet Üstad... Gerçekten takdire şayan...

- Evet. Neyse. Konuyu dağıtmayalım. Biz tabi çalışma ahlakımız ve iş ciddiyetimiz gereği bu 7400 kişilik grubu tek tek inceledik. Aslında dışarıdan baktığımızda hayatlarında bir değişiklik yoktu. İşlerine güçlerine gidip geldiler. Aileleri ile sıkıcı sosyal hayatlarını istikrarlı bir şekilde sürdürdüler. Askere gittiler, evlendiler, çoluk

ASİLÇİNGENE // HÜZZAM TAKSİMİ

ZİYARETÇİ DEVAM

çocuğa karıştılar, düğünlerde oynadılar... Sıkıcı sıkıcı sıkıcı!!!...

- Kardeşim anormal bir durum yoksa neden alıkoydunuz beni? Kimsiniz siz? Çözün, bırakın beni!

- Bir dakika toparlıyorum. Yani sence de bir anormallik yok mu Sametçiğim? Yani bizim bulamamış olmamız anormal durumu anormal durum değilmiş gibi kabul etmemizi mi gerektirmeli? Hiç sanmıyorum...

Yüzüme doğru eğildi. Ud ağacı ve tütün karışımı parfümü burnuma doldu. Lanet olası parfümü çok güzeldi. Gözlerime bakmıyordu. Onun yerine boğazıma bakarak hafif hırıltılı bir şekilde konuştu.

- Samet gerçekten seni takdir ediyorum. Hatta samimiyetimi göstermek adına, önce ben senin sorularını cevaplayacağım. Sonra da sen oyunbozanlık yapmadan bizimkileri... Anlaştık mı?

Başımı salladım...

- Sonuç olarak bizi beklediğine göre az çok kim olduğumuz hakkında fikrin olduğunu varsayıyorum. Bizler dünyayı yönetenleriz. Biz ülkelerden bağımsız, milletlerden ırklardan folklorik saçmalıklardan bağımsız yöneticileriz. Dinlerinizi tatlı tatlı inanın ve başınıza gelecek her şeyi hazmedin diye size biz verimiz. Zeus' tan İsa'ya, Güneş Tanrısı' ndan Musa' ya, aklına ne geliyorsa tüm dinler, mezhepler, tarikatlar ve işte o tüm inanç kompozisyonları. Her inancı da minik inanç farklılıklarına bölmek de bizim işimiz. Yoksa yine bir bütünlük sağlanır. Sizler bizim koyunlarımızınız. Ne yiyeceğinize, ne giyeceğinize, nasıl eğleneceğinize, ne eğitimi alacağınıza ve dünyanın neresinde, ne şartlarda yaşayacağınıza biz karar verimiz. O komik egolarınızı tatmin etmeniz için de özgür bireyler olduğunuzu yine biz hissettiririz. Sizi başıboş bıraksaydık, inan bana şu an felakete doğru giden süreci çok daha erken yaşamaya başlamış olurduk. Domuzlar gibi ürüyorsunuz, sadece kendi hayatınıza ve çıkarlarınıza bakıyorsunuz. Kendinizi vicdanlı zannediyorsunuz ama vicdanınızı

dinlemekten korkuyorsunuz. Dinlemediğin bir vicdan neye yarar ki? Ne yediğinizi bilmiyorsunuz TV dizilerinden başınızı kaldırıp çocuğunuzla ilgilenmiyorsunuz.

Oh... Ama pardon... Sosyal medyanız var. Bir tıkla vicdan rahatlaması lüksünüz var. Sizin paylaştığınız şeyi başkaları da görünce, uuvv ne kadar duyarlı ve hayran olunası bir insan, denilecek öyle değil mi?

Bu mu yani? Az evvel "Koyunsunuz." dedim ama o isim bile lüks kaçtı bak şimdi düşününce... Bir tür organizmasınız. Cehaletinizde boğuluyor ama bundan aslında zevk alıyorsunuz. Bu dünyaya zerre kadar katkınız olmadığını ve olmayacağını biliyorsunuz ama yine de bizlere kızıyor öfkeleniyor ayaklanmaya çalışıyorsunuz.

Burnuma doğru yaklaştı ve gözlerime baktı...

- Bir tekiniz bile özgür değilsiniz. Ve özgürlük, inan bana bizzat sizin için çok tehlikeli... Ve işte biz de sizi kurtarıyoruz fena mı yani.

Sandalyeden ayağa kalktı ve garip esneme hareketleri yaparken yüzüme bakmayı sürdürdü.

- Sanırım sorularını tatmin edici bir şekilde yanıtlayabildim değil mi Sametçiğim?

Başımı salladım.

- Güzel. Sıra sende. Hadi bakalım, anlat bize, bu muhteşem sihirbazlık numarasını nasıl yaptın? Amacın veya amacınız neydi? Ve o 7400 kişi neyin peşinde? Öğrenmek için gerçekten sabırsızlanıyorum.

Başımı bu sefer "hayır" anlamında iki yana salladım. Omuzları çöktü. "Mazlum" dediği herife hayretle baktı.

- Ama yani anlaşıştık. Sen bir anlaşmanın ne manaya geldiğini bilmiyor musun? İşte asıl sorunuz bu. Tüm hücrelerinize yayılmış bencilliğinizle her şeyi işinize geldiği gibi yapmaya çalışıyor ve her seferinde her şeyi berbat ediyorsunuz.

Şunu ifade etmek isterim ki Sametçiğim... Bana bir faydan dokunmayacaksa, faydası dokunacak yedibindörtüyüzüncü kişiye gideceğim. O da senin gibi anlaşmasına sadık kalmazsa yedibinüçyüzdoksan dokuzuncuya o da olmazsa yedibinüçyüzdoksansekizinciye... Beni anlıyor musun?

- Bir yazılım geliştirdim...

- Harikaaa. Nasıl bir yazılım bu?

- Bir iletişim protokolü...

- Şifreli mesajlaşma gibi bir şey mi?

- Biraz daha gelişmiş... Mesajlaşmanın ötesinde. Online çalışıyor ama Darkweb' in bile herhangi bir katmanında görünmüyor.

- Nasıl becerdin bunu? Sen... Sen o zaman aslında çok değerli bir insansın. Az evvel söylediklerim için kusura bakma. Hadi göster bize bu sihri nasıl yaptığını, nasıl çalıştığını. Gerçekten sabırsızlanıyorum.

Başımla yatağın üstündeki Notebook' u işaret ettim. Glock' lu silahını beline sokup bilgisayarı açtı.

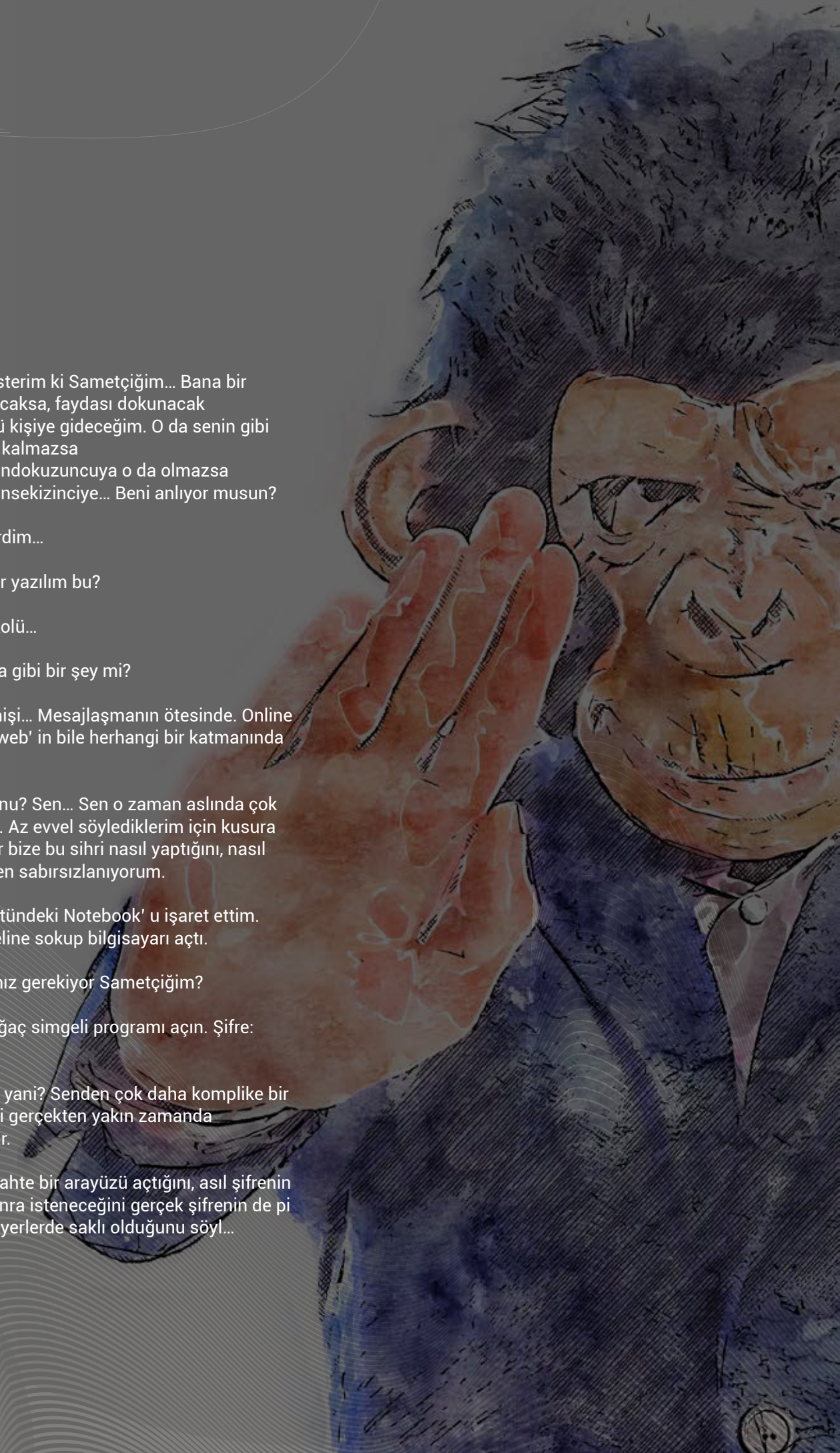
- Şimdi ne yapmamız gerekiyor Sametçiğim?

- Masaüstündeki ağaç simgeli programı açın. Şifre: galileogalilei.

- Bu kadar basit mi yani? Senden çok daha komplike bir şifre beklerdim. Bizi gerçekten yakın zamanda beklemediğin aşikar.

O şifrenin sadece sahte bir arayüzü açtığını, asıl şifrenin belirli bir zaman sonra isteneceğini gerçek şifrenin de pi sayısının içinde bir yerlerde saklı olduğunu söyl...

Povvv!

ALPER AYGUN // KABA RAST

MELEK

Ovadan kaçtım. Günün yalancı aydınlığından... Sahte gülüşlerin ve taklit mücevherlerin, pahalı koşum takımlarının ve kırbaçların memleketinden, akşamın yaylasına gidiyordum. Orası her şeyi uzaktan olsa da net olarak görüp, hem de dinleneceğim bir yer olacak. Belki engebeli arazide ilerlemek zor ama bunu başaracağım. Orada kim olursa olsun sırtıma binemeyecek, beni kullanıp bir yerlere daha hızla gidebilmek için ağırlığını bana taşıtamayacak. Ben ne prenslerin küheylanıyım, ne de yarış atı. O yayladaki ödeşme yaylasıdır adı, hayatla ödeşeceğim. Eğer bir hatam varsa orada cezamı çekeceğim ve orada alacağım sevaplarımın ödülünü. O yayla benim cennetim ve cehennemim. Kurtlarla ve meleklerle dolu. Burada bulacağım yağmurlara kokusunu katanı ve yağmuru yağdıranı.

Akşama doğru yaylaya neredeyse varmıştım ki, kurdun biri bir kuytudan fırladı, önüme dikilip yolumu kesti, "Yukarısı biraz taşlıktır." dedi, "Dur ayaklarına bakayım". Güvendim. Burnunu toprağa sürerek geldi, ağzında yalancı bir şarkı, yaklaşınca ön ayaklarımı ısırdı, ben onun şarkısındaki zavallıya ağlarken. Planlıydı, öldürmek için değil yaralamak içindi, bu kan kaybıyla beni bırakıp sürekli peşimden gelecek, tam yıkılmama yakın istediği gibi acele etmeden... Ama planını bozdum, henüz çiftelerimdeki güç tükenmeden parçaladım soysuz derisinin altındaki kaburgalarını, az önce ısırdığı ayaklarımla ezdim yüzünü.

Yaylaya varmıştım ki, güneş batıyordu. O en güzel düzlükte, uçuşumun hemen yanındaki rüzgârı hissettim. İlk yenilgim, ilk zaferim oldu ne güzel ve ne güzel artık bu bacalar sadece benim, yelem ve tükenmez nefesim. Koştum, sadece kendim için. Ne bacalarımın sızısı ne de az önceki korkum kalmamış; sanki o uçuşumun rüzgârıyla dağılmıştı. Koştum şafağa ve şafağın altındaki karanlığa. Kendime, kendimi göstermeye.

Bir şarkı geliyordu, ulumaların arasından belli belirsiz. Çocuk ve adam sesinin birbirine karıştığı bir ezgiyle, rüzgârdan bile tatlı duyuluyordu. Ama içime ekilen bu güvensizlik tohumu, bacalarımındaki kandan bile daha gerçekti. Durdum ve dinledim. Gölgeyin bittiği yerde

durmuş biri beni seyrediyordu. Ne ovalı ne yaylalı. Garip, meraklı gözlerle beni seyrediyordu, sesin sahibi o mu, yoksa bu karşılaşmaya sevinen periler miydi bilmiyorum. Niyeti neydi burada. Bu kararsızlığı yaşamaktansa gitmeliydim, gerilediğimde bana doğru koşmaya başladı, ne yapmaya çalışıyor, dedim geriye doğru bakarken. Çünkü çok yorgun, çelimsiz ayakları -belli ki uzun zamandır kullanmamış- ile yine de peşimden gelmeye çalışıyordu; garipsedim. O ise beni şaşırtarak epey koşturdu ve sonra beklediğim gibi yoruldu. Üzerinde yırtıcıların havası yoktu. Olsa da fark etmez ya. Bu soru işareti, bu bakış, bu şarkı... Çevresinde dönmeye başladığımda, o beni seyrediyordu. Yanında, yöresinde bulduklarıyla bir ateş yaktı, ama yaktığı ateş için gözlerini kullandı, bir odun parçasını eline alıp önce biraz okşadı, sonra tek bir bakış ve puf.

Ağırca çevresinde dolandım, sırtında insan elinden çıkmış gibi duran iki kanat vardı. Hiç kanatlı adam görmemiştim, bu yüzden onlar gerçek mi, sahte mi inanmadım. Belki de bu yaylanın yalancılarından biriydi. Durup kanatlarına bakarken o ayağa kalktı, yaklaştı, korktum ve bunu anlayınca durdu. Elinde şeker vardı, nereden bulduğunu bilmediğim ve ayaklarımın dibine attı. Yükselen o hoş şeker kokusu ve gecenin karasında kapkara gözlerimin içine bakan o sıcak gözler günü unutturdu. Ateşin yanındaki yerine gitti. Gözleri bende ve akli. Kurt ulumaları yaklaşıp uzaklaşıyordu, yaz vakti çevrende dolanan sivrisinekler gibi, ama burada ateş yanıyor belki de tek güvenmem gereken, o sıcak gözlerden çok o ateş. Ve o ateş onun gözleriyle dokunuşundan çıkmış olsa da ateş. Sabaha kadar ulumalar sürdü ve onun beni izleyen gözleri uyku yerine beni seçti. Sabah yaklaşırken oradan ayrıldım.

Döndüğümde uyuyordu, aptal, bütün gece şaşkın gözlerle, hayran hayran beni seyrederken, sonunda gündüzün güneşi yerine, rüyalarında benim hayalimi görürsün.

Yaklaştım, yaşlı yüzünde uyuyan bebeklerin masumiyeti ve üzerinde süt kokusu vardı. Kokladım, uyanıverdi. Yorgun gözlerinde yeni uyanmışlığın şaşkınlığı... Bir de hemen yanında duran meyveler. Toplandı ve ateş yaktı yeniden. Ateş yakarken yeşil kahverengi gözlerinden

damlalar süzülüyordu ve kıpırdamayan dudaklarından dün duyduğum o şarkı. O, her işi aşkla hallediyordu. Oduna ateş olması için yalvarıyordu. Ve odun dinliyordu onun sözünü. Bu cennetten kovulan asi, etine zehirli bıçaklar sokulmuş garip çocuk, bu çayırdaki beni bulmak için kendine bile itiraf edemediği yalnızlıkları çekiyordu. Meyveler; her biri bir kâğıda sarılı, her birinde benim küçük resimlerim. O anda gördüm onun içindeki boşluğu. Sadece aşkla doldurulabilecek incecik ve ölümcül derinlikteki yaralarını. O ise kendi yaralarına bakmadan gömleğini yırttı, bir taşı ısırıp çiğnedi ve en masum diz çökmeye, en yumuşak dokunuşla ayaklarımı sardı. Korka korka atıverdiği düğümler o kadar gevşekti ki atacağım ilk adımda düşerdi ve farkına vardım acıtmak istemiyor, bildim dokunuşundaki sevgiyi sevmek adına. Bildim, o sıcak sarımayla içime akanın ne olduğunu.

Ay yaklaştı ve mavi serin bir şarkı gibi, öz, aziz bir hava esti. Gecenin kalbine gittim ve geri durdum birazcık uzağında. Sadece biraz daha görebilmek için, gördüğümün gerçek olup olmadığını anlayabilmek için ve inanabilmek için her şeyden önce kendime. O ise gittiğimi düşünüp ateşe dikti gözlerini, sustu. Nice sonra kalkıp sanki ensesinden tutulmuş bir yavru gibi bana yönlendi ve karanlıkta beni buldu, geldi ve öptü korkularımı, erkenci horozlar gibi. Ya çok cesur ya da zaman denen şeyden haberi yok. Okşadı ve acıttı bu yüzden. Anlayınca da gitti. Küstü. Elini ateşe soktu, beni okşayan elini, aya bakıp ağladı. Uyudu. Gömleği sabah attığım ilk adımla düşer sanmıştım, düşmedi. Yaranın iyileşmesini beklemeden sadece zehrini emmişti, hâlâ kanasa da yara artık daha çabuk iyileşecek. Ben bunu hissedince düğümler gevşedi.

Dereye yıkanmaya gittiğimde o uyuyordu. Uyandığında korkacak, ama birazcık korku adamı öldürmez. Gittim sanacak. Olsun.

Döndüğümde kanatlarını açmıştı, korkusu yeniyordu onu, bembeyaz kanatları açık, gövdesi neredeyse şeffaf. Belli belirsiz bir şarkı söylüyordu, acı bir tonda, o şarkıyı söylerken şeffaf vücuduna kırmızılık akıyordu, dalga dalga. Sonra beni gördü, şarkısı durdu. Tekrar kendisi gibi görünmeye başladı, ama

kanatlarını kapatmıyordu bu sefer, gülümsedi ve kollarını da açtı; bana ilk kez kendini gerçekten gösterip, utanmadan, korkmadan göğsü fırladı, salınan bir kurdele gibi döne döne uçtu ve buna rağmen gelip önce çevremi dolandı sonra yanıma kondu. Beni görünce yendiği korkusu ona bir büyük hediye idi, emin olmanın başlangıcındaki ilk adım gibi. Ben de koştum ve oynadım. Güçlenen ayaklarımı görsün diye bir tepeyi aştım ve tekrar yanına geldim. Anlayana çok şey anlatan bir gülüşle.

Bana bakıp "aşk" dedi. Soru gibi. Toprağın altına daha yeni bir tohum ektik diye yere baktım. Biliyor olmasına rağmen yanıma geldi. Ve dinledi sesimden çok kalbimi. "Bekle!" dedim, bekleyene...

TOMBUL ISTAKOZ // NASIL DELİRDİM?

İTİRAF SEZONU

İtiraf sezonu açılmıştır.

Boşluk hali geri döndü. Yine günlerce" Bipolar olabilir miyim?" diye düşündüm. Bu ufak tefek depresyon hallerini önemsememenin sonucu işte. Kendini kötü hissediyorsan yapabileceğin en güzel şey destek almak, sorunlardan kaçmamak, bir köşede geçmesini beklememek. Nereden mi biliyorum? Çünkü bu zamana kadar hep tersini yaptım. Bu şekilde atlattığın sorunlar büyüyerek geri dönüyor. Uzun zamandır erteliyorum. Hastalığı ilk yendiğimde güçlü hissettim. Ameliyattan sonra yürürken yaşadığım sendelemelerle gelmişti ilk olarak. Güneşli bir günde bulutların bir anda tüm göğü sarıya gibi kapkaranlık olmuştu içim. Çocukların oynadığı neşe dolu bir parktan çöle dönüş çok hızlı oldu. Bir köşede oturup fırtınanın geçmesini bekledim. Hiçbir şey yapmadım, kimseye anlatmadım. Yorgun olduğumu söyleyip günlerce uyudum.

Ameliyattan olduğunu düşündüler, değildi, biliyordum. Sonra bulutlar dağılmaya başladı. Geçti, dedim, yendim işte, onu da yendim. Öyle olmuyor işte. O kadar boktan şeyler atlattım ki üst üste, yıkılmam sanıyordum. O boşluk hali yaşadıklarımın verdiği acıyı düşündüğünde küçücük kalıyordu. Hâl böyle olunca, iyi korudum aklımı, bugün de kaçmadı, diyordum. Annem gittiğinde o bulutlar, o fırtına 10 ay kadar kaldı. Her gün bir öncekinden daha kötü oluyordum başlarda, ağlama krizleri, baş dönmeleri, bayılmalar. Yavaş yavaş onlar da azaldı, geriye sadece ağlama krizleri kaldı. Dallanıp budaklanmadan çözmenin yolu kimseye anlatmamaktı.

Büyük bir travmaydı yaşadığım ve buna tepki veriyordu vücudum. Hiçbir şey yapmazsam geçip gidecekti. Geçer gibi oldu da, artık ayda bir gelirse geliyordu o ağlamalı,

sinirli, stresli günler. Evet, bunları tek başıma atlattım, bu da geçecek, dedim hep. Birçok insan gibi ben kötüyüm, şöyleyim, böyleyim demedim. Görüyorum ki en yakınımdaykiler bile fark etmemiş ben bunları atlarmaya çalışırken. Bu benim başarım mı? Bu bir başarı mı?

Anlatabilirdim. O zaman anlatsaydım, destek alsaydım tekrar tekrar aynı kâbusu yaşamazdım. Anlatmalıydım. Yüksek sesle ilk "Tedavi olmalıyım." dediğim zaman annemin gittiği zamandı. Atlatamıyorum sanırım, demiştim. Sonra, dedim, ben neleri atlattım, güçlüyüm, bunu da atlatırım. Atlatmaya değil, anlatmaya ihtiyacım varmış geç anladım. Anlatıyorum işte, anlatacağım artık. Yalnız değilim, hiç olmadım, tek başıma atlatmak zorunda değilim. Her gün mutlu olmak, mutluymuş gibi yapmak zorunda değilim.

İlaçlar uyuşturuyor, evet. Belki de bazen uyuşmaktadır çözüm. Düşünmeden duramıyorsan, kendinle başbaşa kalmaya korkuyorsan kesin çözümdür hatta.

İtiraf sezonu kapanmıştır.

CENNETE BİLET // KARANTİNADAKİ NOTLAR

CÜZZAMLI MESİH VE GENİZ AKINTISI

Gerginim,
Çarmiha gerilmiş gibi.
Ellerimi çivileyen kederler var,
Tanrım,
Mesih olabilirdim şu hâlimle,
Cüzzamlı bir mesih,
Kör talihten başkasını vaatmeyen.

Bir dramın başrolünde oynayan figüran gibiyim ya da figüranlık olan bir başrol oyuncusu mu demeli? Ne denirse denilsin hep bir eksiklik kalacak bu durumun açıklayıcısı olan ifadelerde.

İlhamını dünden alan,
Yarına bakan sizler.
Perde kapanıyor,
Mevsimler düşerken.
Herhangi bir zamanda,
Herhangi bir yerdeki,
Herhangi bir kırık kalp,
Eğreti bir fenomen, zahiri.
Bu hassasiyeti,
İnanın,
Tüm gaddarlığımın taşıyorum.

Ayaklarımı direktsem ne yazar. Neye yarar ki inat edişim önümde duran mecburiyet karşısında. Ya da sırtıma yüklenen, yüklenilen. Pılımı pırtımı toplayıp hapsedilmeli yahut karantina altına alınmalıyım ben kalan her şeyin, kendi içinde, daha iyi kalabiliyormuş gibi davranmaya devam etmesi adına.

Yüksek perdeden,
Nice çiğlıklar atılıyor,
Kasıklarımız yangın yeri,
Hangi günaha yanıyor,
Hangi günaha bir bedel,
Bu acımasız iç çekişler.
Dolaylı yoldan değil,
Direk bir gidişe sürülmeyle,
Kendimi bulduğum bu,
Vaadedilmeyen topraklar,
Neyin ederi?

Bir yudum alınıp bırakılmış önümdeki demli çaydan. Peki yakılıp bir küllükte külleşmeye bırakılan sigaranın suçu nedir? Kamburunu çıkartıp, pörtlek gözleriyle etrafı süzen bir baykuş sinsiliğini üzerime yönelten nedir?

Bir katliam.
Ben hep en son giderim.
En son ben kalırım,
Yangın başladıktan sonra,
Boş sözlere vakit yok,
Seremoniler gidişi karşılıyor,
Uğurla.

Kapının camına yansıyan siluetler. Bana bir açıklama borçlusunuz biliyorum, biliyorsunuz. Ama inanın hiç halim yok öylece oturup dinlemeye bile. Ki içimde söyleyeceklerinize dair en ufak bir umur da yok.

Ne zaman başladı bu savaş?
Ne zaman bitecek?
Bitti mi ya da,
Ben farkedemeden,
Başladığını bile.
Nerede başladı bu savaş?
Nerede bitecek?
Bitim yeni bir başlangıç,
Kendime biçtiğim bu sızı,
Ne zaman,
Nerede denecek?

Bilmiyorum, çocuk.

